

לקוטי תורה • שיר השירים • מאמר 16

ביאור ע"פ יונתי בחגוי הסלע וגו'

ביאור הפסוק "יונתי בחגוי הסלע"

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/shir-hashirim/16](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/shir-hashirim/16)

1 ביאור ע"פ יונת' בחגוי הסלע וגו'

ביאור על הפסוק "יונת' בחגוי הסלע וגו'"

2 הנה כתיב כי לא מחשבותי מחשבותיכם. ומבואר במ"א שאינו מוכן לפי פשוטו כי מלתא דפשיטא היא שאין ערוך מחשבותינו המלובשות בגוף לגבי מחשבתו של הקב"ה שאין לו דמות הגוף ואינו גוף ח"ו [חס ושלום]

כעת, נאמר: "כי לא מחשבותי מחשבותיכם". ומבואר במקום אחר, שלפי פשוטו אין הדבר מוכן: הרי פשוט שאין להשוות בין מחשבותינו, המלובשות בגוף, לבין מחשבתו של הקדוש ברוך הוא, שאין לו דמות הגוף ואינו גוף, חס ושלום.

והענין הוא כי הנה באדם הרהור דהיינו מחשבה לא עביד מידי כי הנה המחשבה נק' נהר כנודע בפ"י ונהר יוצא מעדן והיינו דכמו הנהר שנובע מן מקורו והולך בתמידות לא ינוח ולא יעמוד.

ההסבר הוא כך: אצל האדם, הרהור, כלומר מחשבה, "אינו עושה דבר". שכן המחשבה נקראת "נהר", כידוע מפירוש הפסוק "ונהר יוצא מעדן"; כלומר, כשם שנהר נובע ממקורו וזורם ללא הפסק, בלי לנוח וכלי לעמוד,

כך המחשבה היא נובעת בתמידות ממקורה מהשכל ולא תנוח אפי" [אפילו] רגע שתמיד תשוטט מחשבת האדם באיזו דבר.

כך המחשבה נובעת תמיד ממקורה, מן השכל, ואינה נחה אפילו לרגע, שכן מחשבתו של אדם משוטטת תמיד באיזה עניין.

3 ואעפ"כ [ואף על פי כן] לא תפעול שום פעולה מורגשת ולא תעשה רושם כלל ולא כמו הדבור והמעשה שעושים רושם.

ובכל זאת, אין היא מחוללת שום השפעה מורגשת ואינה מותירה שום רושם, בניגוד לדיבור ולמעשה, שמותירים רושם.

כמו עד"מ כאשר ידמה אדם במחשבתו להוות ולעשות איזו מציאות שיהיה הנה מחשבתו לא תפעיל למשל, כאשר אדם מדמיין במחשבתו שהוא מביא לידי קיום ויוצר דבר כלשהו, כך שיהיה קיים, מחשבתו לא תביא [אותו] לידי קיום.

ואף אם ידמה ויצייר בשכלו צורת המציאות אשר ברצונו להוות עכ"ז [עם כל זה] והיה כלא היה עד יפעל ויצא לפועל ע"י כח המעשה דוקא או ע"י הדבור שמצוה לאחרים לעשות.

ואפילו אם הוא מדמיון ומצייר בשכלו את צורתו של הדבר שהוא רוצה להביא לידי קיום, בכל זאת הרי הוא כאילו לא היה מעולם, עד שייעשה וייצא מן הכוח אל הפועל דווקא באמצעות כוח המעשה, או באמצעות הדיבור, שבו הוא מצווה על אחרים לעשותו.

ונמצא המחשבה אין לה כח לפעול ולעשות כמו הדבור והמעשה שעיקר הפעולה אינה אלא ע"י המעשה דייקא או הדבור

נמצא, שלמחשבה אין כוח לפעול וליצור כפי שיש לדיבור ולמעשה; עיקר ההשפעה מתרחשת רק באמצעות המעשה דווקא או באמצעות הדיבור.

(וזהו דהרהור לא עביד מידי שהמחשבה היא בחינת אין לגבי הדבור והמעשה שהם היש והעיקר וכדלקמן).

(וזהו "הרהור לא עביד מידי": המחשבה היא בחינת "אין" ביחס לדיבור ולמעשה, שהם ה"יש" והעיקר, כפי שיתבאר להלן).

ואין כן למעלה במחשבתו ית' שהמחשבה דייקא היא תפעיל (והיא היש) כי כאשר עלה במחשבתו ורצונו להוות ולהאציל האצילות

אך למעלה אין הדבר כך, במחשבתו יתברך: דווקא המחשבה היא שפועלת, והיא ה"יש". שכן כאשר עלה במחשבתו וברצונו לברוא ולהאציל את אצילות,

הנה אז נאצל ונתהווה ממש על ידי מחשבה זו כו' וכמ"ש כ"ז [כל זה] בפרדס (שער הצחצחות פ"ג [פרק ג'])

אז נאצל ונוצר בפועל באמצעות מחשבה זו וכו', כפי שנכתב כל זה בפרדס (שער הצחצחות, פרק ג').

ועמ"ש מזה גם כן בד"ה תקעו בחדש ואדרבה שם נהפוך הוא שהתהוות המציאות שע"י מחשבה הוא הרבה גבוה במעלה ומדרגה מהמציאות שנתהווה על ידי הדבור.

וראה גם מה שנכתב על כך במאמר המתחיל "תקעו בחדש". ואדרבה, שם הדבר הפוך: המציאות שבאה לידי קיום באמצעות מחשבה גבוהה בהרבה באיכותה ובמדרגתה מן המציאות שבאה לידי קיום באמצעות דיבור.

שהרי ידוע מענין צופה ומביט עד סוף כל הדורות במחשבה אחת. ששם הוא למעלה מבחי' גדר זמן.

הרי ידוע מן העניין של "צופה ומביט עד סוף כל הדורות" במחשבה אחת, ששם הוא למעלה מבחינת גבולות הזמן.

4 וכמ"ש בזהר שבמחשבה אחת נבראו כל העולמות אבי"ע [אצילות בריאה יצירה עשיה] וגם תח"ה [תחיית המתים]

ואלף השביעי וכל העליות הכל נכלל במחשבה זו שממנה התהוותם

כפי שכתוב בזהר, במחשבה אחת נבראו כל העולמות — אצילות, בריאה, יצירה ועשיה — וכן תחיית המתים, האלף השביעי וכל העליות; הכול כלול במחשבה זו, שממנה הם באו לידי קיום.

אך כשבא השפע בבחי' הדיבור הוא שנתצמצם האור בבחינת מיעוט אחר מיעוט ובבחי' התחלקות עד ששם נעשה ונתהווה בחינת זמן להיות שנים וחדשים וימים כו'

אך כשהשפע מגיע לבחינת הדיבור, אז האור מצטמצם, מיעוט אחר מיעוט ובהתחלקות, עד ששם נעשית ונוצרת בחינת הזמן, כך שיש שנים, חודשים וימים וכו'.

וכמ"ש בסש"ב [בספר של בינונים] ח"ב [חלק ב'] פ"ז [פרק ז'] שהתהוות הזמן הוא רק מבחי' מלכות שהוא דבור העליון אבל בבחי' המדות דאצילות שלמעלה מהדיבור כתיב כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול.

כפי שכתוב בספר של בינונים [התניא], חלק ב', פרק ז', שהתהוות הזמן היא רק מבחינת מלכות, שהיא הדיבור העליון; ואילו על בחינת מדות דאצילות, שלמעלה מהדיבור, נאמר: "כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול",

שכולל אלף שנים ביום א' עד שבמחשבה עילאה הוא למעלה מהזמן הנ"ל גם כן שהרי צופה ומביט עד סוף כל הדורות במחשבה וסקירה אחת (ועמ"ש מזה בפ' בראשית בד"ה צאינה וראינה כו' לבבתי כו' ע"ש)

כלומר, אלף שנים נכללות ביום אחד; ואילו במחשבה העליונה הדבר הוא למעלה גם מהזמן האמור, שהרי הוא צופה ומביט עד סוף כל הדורות במחשבה ובהסתכלות אחת. (ועיין במה שנכתב על כך בפרשת בראשית, במאמר המתחיל "צאינה וראינה וכו'", על הפסוק "לבבתי כו'"; עיין שם.)

נמצא מובן מזה שלמעלה עיקר ההתהוות הוא מבחי' המחשבה דייקא עד שגם כל מציאות כשעלה במחשבה ונתהווה שם ע"ז

נמצא מובן מכך שלמעלה עיקר ההתהוות הוא דווקא מבחינת המחשבה; עד כדי כך, שגם כל דבר מציאותי, כשעלה במחשבה והתהווה שם על ידה,

הנה יש בו חיות ואור יותר הרבה מכמו שהוא מהותו ועצמותו כשנמשך אח"כ למטה ע"י הדיבור כו' להתהוות בבי"ע.

יש בו חיות ואור רבים יותר מכפי שיש במהותו ועצמותו כשהוא נמשך אחר כך למטה באמצעות הדיבור וכו', כדי להתהוות בבריאה, ביצירה ובעשיה.

שהרי מה שנמשך ונתהווה על ידי הדבור ירד ונמשך תחת הזמן ממש משא"כ מה שהוא בבחינת מחשבה הוא למעלה מזה כו'.

שהרי מה שנמשך ומתהווה באמצעות הדיבור ירד ונמשך ממש אל מתחת לזמן, ואילו מה שנמצא בבחינת המחשבה הוא למעלה מכך וכו'.

5 ועמ"ש בפי' מקץ בדי"ה נר חנוכה כו' כדי שתהא מזוזה דלשם נתבאר ג"כ ענין זה איך שעיקר ההתהוות הוא ע"י כל אשר חפץ ה' עשה. ומה שהיה צ"ל מאמר ודבור כדי שיהיה בחינת יש כו' ע"ש.

ועיינו גם במה שנכתב בפרשת מקץ, במאמר הפותח במילים "נר חנוכה... כדי שתהא מזוזה", שבו נתבאר גם עניין זה: שעיקר ההתהוות הוא באמצעות "כל מה שה' חפץ בו, עשה"; וכן שהיה צורך במאמר ובדיבור כדי שתהיה בחינת "יש", וכו'. עיינו שם.

6 וזהו כי לא מחשבותי מחשבותיכם שבאדם גשמי נראה מחשבתו נחשבת לאין שלא יומשך ממנה שום התהוות מחמת דקותה. ומה שהולך ומתעבה לבחינת הדבור ומעשה נחשב יותר ליש שמהם יומשך התהוות דבר.

וזוהי [המשמעות של] "כי לא מחשבותי מחשבותיכם". אצל אדם גשמי רואים שמחשבתו נחשבת ל"אין", משום שלא נמשכת ממנה התהוות כלשהי, מפני דקותה; ואילו מה שהולך ונעשה גם יותר, עד לבחינת דיבור ומעשה, נחשב יותר ל"יש", משום שממנו נמשכת התהוות של דבר.

אבל מדת הקב"ה אינו כן שהוא ית' הסוכ"ע הוא היש ואין בלתו ומה שהולך ומתפשט יותר בעולמות עליונים ותחתונים הוא נחשב יותר לאין

אבל אצל הקדוש ברוך הוא אין הדבר כך: הוא יתברך, שהוא סובב כל עלמין, הוא ה"יש", ואין עוד מלבדו; וכל מה שהולך ומתפשט יותר בעולמות העליונים והתחתונים נחשב יותר ל"אין",

כי הכל בטל נגדו וכולא קמיה כלא לחשיב לכן כמ"כ [כמו כן] בענין מחשבה ודבור שלו ית' שהם הארות והתפשטות אלקותו ית'

משום שהכול בטל לפניו, ו"כולא קמיה כלא חשיב". לכן כך גם בעניין מחשבתו ודיבורו יתברך, שהם הארות והתפשטויות של אלקותו יתברך:

הנה המחשבה הוא בחינת יש וע"ז נאמר להנחיל אוהבי יש וממנה עיקר ההתהוות עד שהדבור נחשב לבחי' אין וכלא חשיב לגבי מחשבה זו כו' ועיין מ, ש מזה במ"א ע"פ ויהי קול מעל לרקיע

המחשבה היא בחינת י"ש", ועל כך נאמר: "להנחיל אוהבי י"ש"; וממנה באה עיקר ההתהוות, עד שהדיבור נחשב לבחינת "אין" וכאין ואפס לעומת מחשבה זו וכו'. ועיינו במה שנכתב על כך במקום אחר, על הפסוק "ויהי קול מעל לרקיע".

(ועמ"ש עוד במ"א בענין מ"ש כל אשר חפץ ה' עשה וכתוב בדבר ה' שמים נעשו ושם נת' [נתבאר] ג"כ דעיקר ההתהוות הוא מבחינת חפץ [חפצו] ורצונו העליון והוא בחי' מחשבה הנ"ל. בביאור ע"פ יביאו לבוש מלכות בד"ה להבין ההפרש כו'):

(ועיינו עוד במה שנכתב במקום אחר בעניין הכתוב "כל אשר חפץ ה' עשה", ולעומת זאת נאמר "בדבר ה' שמים נעשו"; ושם הוסבר גם שעיקר ההתהוות הוא מבחינת חפצו ורצונו העליון, שהיא בחינת המחשבה הנזכרת לעיל. בביאור על הפסוק "יביאו לבוש מלכות", בדרוש המתחיל "להבין ההפרש כו").

7 ב והנה ישראל עלו במחשבה הנ"ל והוא הנק' מחשבה הקדומה וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] בבראשית רבה פ"א מחשבתן של ישראל קדמה לכולן.

ב. והנה ישראל עלו במחשבה הנזכרת לעיל, והיא הנקראת המחשבה הקדומה, וכמאמר חז"ל בבראשית רבה, פרק א: "מחשבתן של ישראל קדמה לכולן".

והענין כי תכלית הבריאה והתורה והמצוות הוא להיות לו ית' דירה בתחתונים דהיינו שיהי' [שיהיה] גילוי אור א"ס ב"ה למטה דייקא.

הענין הוא שתכלית הבריאה, התורה והמצוות היא שתהיה לו ית' דירה בתחתונים, כלומר, שיתגלה אור אין סוף למטה דווקא.

ולא בשביל הגילוי באצילות כי הרי באצילות בלאו הכי נמי איהו וגרמוהי חד בחי' ביטול כו'.

ולא לשם הגילוי באצילות, שהרי באצילות, גם בלאו הכי, "הוא וכליו אחד" — בבחינת ביטול וכו'.

אמנם ב"ע שהם יש ודבר נפרד וע"י תורה ומצוות ממשיכים בהם ג"כ בחי' דירה והשראת אור א"ס

אבל בריאה, יצירה ועשיה הן בבחינת יש ודבר נפרד, ועל ידי התורה והמצוות ממשיכים גם בהן בחינת דירה והשראת אור אין סוף,

כמו באצילות זהו תכלית הבריאה (וכענין צחוק עשה לי אלקים כו' ועמ"ש בד"ה ששים המה מלכות בענין אור זרוע כו' ועמ"ש בביאור ע"פ כי כאשר השמים החדשים ובד"ה לא הביט און ביעקב).

כמו באצילות. זוהי תכלית הבריאה. (וזהו גם ענין "צחוק עשה לי אלקים" וכו'. וראו מה שנכתב במאמר הפותח במילים "ששים המה מלכות", בענין "אור זרוע" וכו'; וכן מה שנכתב בביאור על הפסוק "כי כאשר השמים החדשים", ובמאמר הפותח במילים "לא הביט און ביעקב").

ואיך נעשה זה על ידי התורה ומצות הענין כי רמ"ח מ"ע [מצות עשה] הם רמ"ח אברים דמלכא פי' אברים היינו

וכיצד נעשה הדבר באמצעות התורה והמצוות? הענין הוא ש-248 מצוות עשה הן "רמ"ח איברין דמלכא", כלומר, "איברים" פירושם...

כמו עד"מ על ידי האבר נמשך ומתגלה אור וחיות מהנפש כח הראיה בעין כו' כך למעלה ע"י ע"ס [עשר ספירות] דאצילות נמשך ומתגלה אור א"ס ב"ה ממש.

כמו, למשל, שבאמצעות איבר נמשכים ומתגלים אור וחיות מן הנפש — כוח הראייה בעין וכו'; כך למעלה, באמצעות עשר הספירות דאצילות, נמשך ומתגלה ממש אור אין סוף.

וזהו ענין איהו וחיוהי וגרמוהי חד ולכן הם הנקראים רמ"ח אברים דמלכא. והן הן ג"כ המצות

וזהו ענין "הוא וחיוהי וגרמוהי חד", ולכן הן נקראות "רמ"ח איברין דמלכא". והן הן גם המצוות,

כי תפילין הם המשכות אור א"ס בחכמה בינה דעת כו' צדקה וגמ"ח [וגמילות חסדים] בחי' חסד כו'

שהרי תפילין הן המשכת אור אין סוף אל חכמה, בינה ודעת וכו'; צדקה וגמילות חסדים [הן] בחינת חסד וכו'.

וחשבון רמ"ח אברים ורמ"ח מ"ע [מצות עשה] היינו לפי שז"א הוא בעל ט"ס [ט' ספירות] (כמ"ש במ"א בד"ה

אלפי שנאן כפי יתרו ועיין בזהר נח דס"ה א' ובע"ח [ובעץ חיים] שער א"א פ"ב [פרק ב']

ומניין רמ"ח האיברים ורמ"ח מצוות עשה הוא משום שז"א כולל תשע ספירות (כפי שנכתב במקום אחר, במאמר המתחיל "אלפי שנאן" בפרשת יתרו; וראו בזהר, נח, דף ס"ה ע"א, ובעץ חיים, שער אריך אנפין, פרק ב'):

חב"ד [חכמה בינה ודעת] חג"ת [חסד גבורה תפארת] נה"י [נצח הוד יסוד] וכל א' כלולה מטי הרי ט' פעמים ט' עולה

פ"א וכל בחינה יש בה ג' כלים ראש תוך סוף הרי רמ"ג וה"ח [וה' חסדים] המגדילים הרי רמ"ח.

חכמה, בינה ודעת; חסד, גבורה ותפארת; נצח, הוד ויסוד. כל אחת מהן כלולה מתשע, ולכן תשע כפול תשע הן 81. ככל בחינה יש שלושה כלים — ראש, תוך וסוף — ולכן מתקבלים 243. וחמשת החסדים המגדילים [אותו] משלימים את המניין ל-248.

והנה ענין מתן תורה שהוא התלבשות המצות עליונים רמ"ח אברין דמלכא מה שהקב"ה מניח תפילין כו' במצות גשמיות תפילין בקלף ודיו וציצית בצמר וכן סוכה ולולב כו'

והנה עניין מתן תורה הוא התלבשות המצוות העליונות, רמ"ח איברי המלך — כגון שהקדוש ברוך הוא מניח תפילין וכו' — במצוות גשמיות: תפילין בקלף ובדיו, ציצית בצמר, וכן סוכה ולולב וכו',

ושאר כל המצות היינו שעל ידי קיום המצוה בגשמיות ממשיכים אור א"ס ב"ה המתגלה ברמ"ח אברים דמלכא שיתגלה למטה ממש בעשיה היינו על ידי תפילין ממשיכים בחינת חכמה

וכן בשאר המצוות. כלומר, בקיום המצוה בפועל בגשמיות ממשיכים את אור אין סוף ברוך הוא, המתגלה ברמ"ח איברי המלך, כדי שיתגלה ממש למטה, בעשיה. כלומר, באמצעות התפילין ממשיכים את בחינת חכמה,

ועל ידי צדקה בחינת חסד כו' עד שיד האדם הנותן צדקה תהיה בחי' כלי לגילוי אלקותו ית' כמו שחסד דרועא ימינא שבאצילות הוא כלי לגילוי אור א"ס דאיהו וגרמוהי חד.

ובאמצעות הצדקה ממשיכים את בחינת חסד וכו', עד שידו של נותן הצדקה תהיה כלי לגילוי אלקותו יתברך, כשם שחסד, "הזרוע הימנית", באצילות הוא כלי לגילוי אור אין סוף, שהרי "איהו וגרמוהי חד".

כך יהיה גילוי זה ממש בבי"ע וזהו ענין דירה בתחתונים שנעשה על ידי קיום התורה ומצות שהן רמ"ח אברין דמלכא הנקרא ז"א דאצילות שעייז יומשך גילוי זה שבאצילות גם בעשייה ממש

כך גילוי זה עצמו יהיה בבריאה, ביצירה ובעשיה. וזהו ענין דירה בתחתונים, הנעשית באמצעות קיום התורה והמצוות, שהן רמ"ח איברי המלך, הנקרא ז"א דאצילות. באמצעות נמשכת גם בעשיה ממש אותה התגלות שיש באצילות.

(וכמ"ש מזה בד"ה משה ידבר בפי יתרו ועמ"ש בד"ה והיה לכם לציצית בפי שלח בפי וזכרתם את כל מצות כו' ע"ש).

(וכפי שנכתב על כך במאמר המתחיל "משה ידבר" בפרשת יתרו; וראו גם את הכתוב במאמר המתחיל "והיה לכם לציצית" בפרשת שלח, בפירוש "וזכרתם את כל מצוות וכו'"; עיינו שם.)

אך איך יהיה התקשרות האצילות עם העשיה גשמיות והרי אין ערוך זה לזה ואיך יומשך על ידי המצות מעשיות גילוי האצילות עליון כו'.

אך כיצד ייתכן קשר בין אצילות לעשיה הגשמית, כאשר אין ביניהן כל ערך? וכיצד יימשך גילוי האצילות העליונה באמצעות המצוות המעשיות וכו'?

אך הענין הוא מפני שישראל עלו במחשבה הקדומה ומפני זה כשישראל עושין המצות הם ממשיכים ומקשרין האצילות הרוחני בעשייה הגשמיות.

אך העניין הוא שישראל עלו במחשבה הקדומה, ולכן, כאשר ישראל מקיימים את המצוות, הם ממשיכים את אצילות הרוחנית וקושרים אותה לעשייה הגשמית.

לפי שבחינת מחשבה הקדומה הוא מבחינת סוכ"ע דאצילות ועשייה שוין נגד בחי' זו כי היא כוללת כולן יחד שהוא בחינת א"ק [אדם קדמון] שהוא כתר הכללי דאבי"ע [דאצילות בריאה יצירה עשייה].

שכן בחינת המחשבה הקדומה היא מבחינת סוכב כל עלמין, שלגביה אצילות ועשייה שוות, משום שהיא כוללת את כולן יחד. זוהי בחינת אדם קדמון, שהוא הכתר הכללי של אצילות, בריאה, יצירה ועשייה.

8 ולכן אצילות ועשייה שוין לגבי בחינה זו ועמ"ש מזה בד"ה למנצח על השמינית כו' ולכן יכול לקשר ולחבר האציק עם העשייה אע"פ [אף על פי] שהם רחוקים זה מזה בתכלית.

לכן אצילות ועשייה שוות ביחס לבחינה זו (וראה מה שנכתב על כך במאמר המתחיל "למנצח על השמינית" וכו'); ולכן אפשר לקשור ולחבר את אצילות עם עשייה, אף שהן רחוקות זו מזו בתכלית.

ויוכן זה ג"כ עד"מ באדם דהנה אנו רואים באור וחיות הנפש המלוכש באברי הגוף שבכל אבר מלוכש כח פרטי

הדבר יובן גם באמצעות משל מאדם: אנו רואים שבאור ובחיות הנפש המלוכשים באיברי הגוף, בכל איבר מלוכשת יכולת מסוימת,

כמו ראייה שמיעה ריח טעם ודבור שכח הראיה מלוכש בעין וכח השמיעה באזן כו' כל א' הוא בחינה ומדרגה בפ"ע [בפני עצמו].

כגון ראייה, שמיעה, ריח, טעם ודיבור: כוח הראייה מלוכש בעין, וכוח השמיעה באוזן וכו'; כל אחד מהם הוא בחינה ומדרגה בפני עצמה.

אבל המחשבה הנה מקושרים ואחוזים בה כל האברים והכחות שבהן מהראש עד צפורן הרגל שהרי ירגיש במחשבתו כל הנפעל ברמ"ח אברים

אבל המחשבה — כל האיברים והכחות שבהם, מן הראש ועד ציפורן הרגל, קשורים ואחוזים בה; שהרי האדם חש במחשבתו את כל המתרחש ברמ"ח איבריו,

וגם כל האיברים בטלים למחשבתו והיא מושלת על כולן וגם היא שורה בכולן ומקפת אותן.

וגם כל האיברים בטלים למחשבתו, והיא שולטת בכולם; והיא גם שורה בכולם ומקיפה אותם.

שהרי מיד כשעולה במחשבתו לנענע רגלו תומ"י [תכף ומיד] תתנענע הרגל בלי שום שהיית זמן כו' (ועמ"ש מזה במ"א בד"ה להבין מפני מה יו"ט [יום טוב] דפסח הוא ביום שנעשה בו נס. ובביאור ע"פ ויקח קרח כו').

שהרי ברגע שעולה במחשבתו להזיז את רגלו, הרגל זזה מיד, בלי שום שהות בזמן וכו'. (וראה מה שנכתב על כך במקום אחר, במאמר המתחיל "להבין מפני מה יום טוב דפסח הוא ביום שנעשה בו נס", ובביאור על הפסוק "ויקח קרח" וכו').

והנמשל מזה למעלה דהשתלשלות העולמות אבי"ע [אצילות בריאה יצירה עשיה] כל בחינה הוא פרט בפ"ע [בפני עצמו] וע"כ בין אצילות לבריאה יש פרסא כו'

והנמשל מכך למעלה: בהשתלשלות העולמות אבי"ע, כל בחינה היא פרט בפני עצמו; ולכן בין אצילות לבריאה יש פרסא וכו',

והוא כמשל כח הראיה בעין שהוא מובדל מכח ההילוך שברגל וגם יש פרסא מפסקת בין אברי הנשימה לאברי המזון דהיינו חצר הכבד כו'

והדבר דומה לכוח הראייה שבעין, הנבדל מכוח ההליכה שברגל; וכן יש פרסא המפסיקה בין אברי הנשימה לאברי המזון, והיא חצר הכבד וכו'.

אבל בחינת מחשבה הקדומה היא כוללת כולן יחד ולכן רגלי א"ק [אדם קדמון] נמשכים גם בעשייה ואין הפרסא חוצצת בפניו כו'

אבל הבחינה של המחשבה הקדומה כוללת את כולן יחד. לכן רגלי אדם קדמון נמשכות גם לעולם העשייה, והפרסא אינה חוסמת אותן וכו'.

וע"כ נש"י [נשמות ישראל] שעלו במחשבה זו יש להם הכח לקשר ולחבר האצילות עם העשייה ע"י התורה ומצות להמשיך בחינת רמ"ח אברים דמלכא בעשייה ממש כנ"ל.

ולכן לנשמות ישראל, שעלו במחשבה זו, יש כוח לקשר ולחבר את עולם האצילות עם עולם העשייה באמצעות התורה והמצוות, ולהמשיך את הבחינה של רמ"ח איברי המלך לתוך עולם העשייה ממש, כנזכר לעיל.

ועמ"ש ע"פ ויהי קול מעל לרקיע ולכן נאמר בכל התורה דבר אל בניי [בני ישראל] כו' צו את בניי [בני ישראל] כו'

ועיינו במה שנכתב על הפסוק "ויהי קול מעל לרקיע". ולכן נאמר לאורך התורה: "דבר אל בני ישראל" וכו', "צו את בני ישראל" וכו'.

(ומזה יובן שרש ענין המבואר במ"א בד"ה זכור את יום השבת לקדשו בענין זכור ושמור בדבור אחד נאמרו כו' ע"ש

(ומכאן יובן שורש העניין המבואר במקום אחר, במאמר הפותח "זכור את יום השבת לקדשו", בעניין "זכור" ו"שמור" בדיבור אחד נאמרו וכו'; עיינו שם.

והיינו על ידי גילוי בחינת כתר שהוא בחינת א"ק [אדם קדמון] שכולל אפילו אצילות ועשייה יחד ממש כנ"ל ועמ"ש בד"ה צאינה וראינה הנ"ל שבפרשה בראשית בענין אשר לשלמה כו' גם בד"ה שיר השירים אשר לשלמה ובד"ה שחורה כו'

כלומר, באמצעות גילוי בחינת כתר, שהיא בחינת אדם קדמון, הכוללת ממש יחד גם את עולם האצילות וגם את עולם העשיה, כנזכר לעיל. ועיינו במה שנכתב במאמר הפותח "צאינה וראינה", שהוזכר לעיל, בפרשת בראשית, בעניין "אשר לשלמה" וכו'; וכן במאמר הפותח "שיר השירים אשר לשלמה" ובמאמר הפותח "שחורה אני" וכו',

בענין כיריעות שלמה עוד נתבאר כהאי גוונא גבי קריעת ים סוף שלהיות הפך ים שהוא עלמא דאתכסיא ליבשה עלמא דאתגליא הוא על ידי המשכה מבחינה הגבוה משניהם דים ויבשה שוין שם כו' ועד"ז הוא כאן):

בעניין "כיריעות שלמה". עוד נתבאר בדרך זו גם בעניין קריעת ים סוף: הפיכת הים, שהוא עלמא דאתכסיא, ליבשה, שהיא עלמא דאתגליא, נעשית באמצעות המשכה מבחינה גבוהה משניהם, שבה הים והיבשה שווים וכו'; וכך גם כאן).

9 וזהו ותורה שם בישראל שמהם נמשכת התורה כי התורה היא ח, ע דאצילות. וח"ע [וחכמה עילאה] היא ראשית הגילוי שבאצילות חח"ן [חכמה חסד נצח] קו ימין כו'

וזהו [פירוש] "והניח תורה בישראל": התורה נמשכת מהם. שכן התורה היא חכמה עילאה דאצילות, והחכמה העילאה היא ראשית הגילוי באצילות, ראש קו ימין — חכמה, חסד ונצח וכו'.

והיא מקור רמ"ח אברים דז"א כו' והיא מקבלת ונמשכת מבחי' א"ק [אדם קדמון] כו' וזהו בראשית בשביל ישראל שנקראו ראשית.

והיא מקורם של רמ"ח איברי ז"א וכו'; והיא מקבלת ונמשכת מבחינת אדם קדמון וכו'. וזהו [פירוש] "בראשית — בשביל ישראל שנקראו ראשית".

היינו בחינת ראשית שבישראל שהוא שרשן במחשבה הקדומה שבחינה זו נקרא ראשית שע"ז אמרו מחשבתן של ישראל קדמה לכל שכדי להיות גילוי זה בנשמה המלוכשת בגוף הוא ע"י התורה.

כלומר, בחינת ה"ראשית" שבישראל היא שורשם במחשבה הקדומה, ובחינה זו נקראת "ראשית". על כך אמרו: "מחשבתן של ישראל קדמה לכל". כדי שגילוי זה יופיע בנשמה המלוכשת בגוף, הדבר נעשה באמצעות התורה.

כי הנה בישראל יש ב' בחי'. הא' מציאותן ושרשן במחשבה הקדומה ונקרא ישראל דלעילא והוא חלק הנשמה שלמעלה מהתלבשות בגוף אלא בחינת מקיף כו'.

הנה, בישראל יש שתי בחינות. הראשונה היא מציאותם ושורשם במחשבה הקדומה, והיא נקראת ישראל דלעילא. זו בחינת הנשמה שלמעלה מהתלבשות בגוף, אלא היא בבחינת מקיף וכו'.

10 והב' הוא הנק' ישראל זוטא וכנסת ישראל היינו מקור הנשמה המתפשטת ומתלבשת בגוף. ומקור זה הוא בחי' מלכות דאצילות ונק' ג"כ אימא תתאה ומטרוניתא

והשני הוא מה שנקרא "ישראל זוטא" ו"כנסת ישראל", כלומר, מקור הנשמה המתפשטת ומתלבשת בגוף. מקור זה הוא בחינת מלכות דאצילות, והוא נקרא גם "אימא תתאה" ו"מטרוניתא".

והנה בחינת מלכות דאצילות היא סופא דכל דרגין וכדי שימשך בה האור מבחינת כתר שהוא בחי' א"ק [אדם קדמון] מחשבה הקדומה הוא ע"י ח"ע [חכמה עילאה] שהיא התורה כו'

והנה, מלכות דאצילות היא "סוף כל המדרגות"; וכדי שהאור יימשך אליה מבחינת כתר, שהיא בחינת אדם קדמון, המחשבה הקדומה, הדבר נעשה באמצעות חכמה עילאה, שהיא התורה וכו'.

וע"ז אמרו ישראל מתקשראן באורייתא כו' וזהו אל תקרי בניך אלא בוניך שנש"י [שנשמות ישראל] שהם בניך דבחינת מלכות דאצילות

ועל כך אמרו: "ישראל מתקשרים באורייתא" וכו'. וזהו [פירוש] "אל תקרי בניך אלא בוניך": נשמות ישראל, שהן "בניך" — [הבנים] של בחינת מלכות דאצילות,

שהרי ממנה לוקחה חלק הנשמה המתפשטת בגוף הם ג"כ בוניך דכחינת מלכות דאצילות והארה שממנה המלובשת בגוף

שכן ממנה נלקח חלק הנשמה המתפשט בגוף; הן גם "בוניך" — [בוניה] של בחינת מלכות דאצילות ושל ההארה ממנה המתלבשת בגוף.

והיינו מצד שרשן במחשבה הקדומה שע"י ותורה שם בישראל והם העושים התורה וממשיכים הגילוי בבחי' ח"ע [חכמה עילאה] ומח"ע [ומחכמה עילאה] במל' דאצילות כו'

וזהו מצד שורשן במחשבה הקדומה, שבאמצעותו "תורה שם בישראל"; והם העושים את התורה וממשיכים את הגילוי אל בחינת חכמה עילאה, ומחכמה עילאה אל מלכות דאצילות וכו'.

ולכן בחי' בוניך היינו דוקא ע"י עסק התורה וכדכתיב בחכמה יבנה בית והיינו שכדי להיות ההמשכה מבחי' מחשבה הקדומה הנ"ל במל' דאצילות הוא ע"י התורה דייקא שהיא בחי' חכמה עילאה כו'

ולכן בחינת "בוניך" היא דווקא באמצעות לימוד התורה, ככתוב: "בחכמה יבנה בית". כלומר, כדי שההמשכה מבחינת המחשבה הקדומה הנזכרת לעיל תגיע למלכות דאצילות, היא נעשית דווקא באמצעות התורה, שהיא בחינת חכמה עילאה וכו'.

(ועמ"ש בד"ה באתי לגני וידבר כו' אנכי כו' אשר הוצאתיך מארץ מצרים ועמ"ש בד"ה ויאכילך את המן גבי ברכת הארץ שצריך שיזכיר בה ברית ותורה. וכדברים האלה מבואר ג"כ בזהר כפ' ויחי)

(ועיינו במה שנכתב במאמר המתחיל "באתי לגני", ובמאמר המתחיל "וידבר וכו', אנכי וכו', אשר הוצאתיך מארץ מצרים"; וכן במה שנכתב במאמר המתחיל "ויאכילך את המן", בעניין ברכת הארץ, שבה צריך להזכיר ברית ותורה. וכדברים האלה מבואר גם בזהר, בפרשת ויחי).

(דרמ"ה סע"א [סוף עמוד א]) תלת נשמתין אינון כו' ע"ש ועיין מ"ש עוד מענין ב' בחי' הנ"ל שיש בהנשמה ע"פ כי תצא כו' גיב ויברא אלקים את האדם בצלמו כו':

(עמוד 245, סוף צד א'): "שלוש נשמות הן" וכו'; עיינו שם. ועיינו גם במה שנכתב עוד בעניין שתי הבחינות הנזכרות לעיל שבנשמה, על הפסוק "כי תצא" וכו', בעניין "ויברא אלקים את האדם בצלמו" וכו'.

11 ג וזהו ענין רעיתי יפתי. רעיתי הוא ע"י עסק התורה לכו לחמו בלחמי כמו מזון עד"מ הוא מקשר ומחבר חיות הנשמה להתפשט בתוך הגוף כו' כך ע"י התורה נמשך התלבשות אור א"ד ב"ה בחכמה עילאה כו'

3. וזהו פירוש "רעייתי יפתי". "רעייתי" היא באמצעות לימוד התורה, שעליה נאמר "לכו לחמו בלחמי". כשם שהמזון, דרך משל, קושר ומחבר את חיות הנשמה כדי שתתפשט בגוף, כך באמצעות התורה נמשך אור אין סוף, ברוך הוא, להתלבש בחכמה העליונה וכו'.

וביאור ענין יפתי שהם המצות שנקראו לבושים כענין יביאו לבוש מלכות כו' וזהו יפתי שעושה בחי' לבושים יפים כו' משא"כ בחינת אלביש שמים קדרות כו'

וביאור ענין "יפתי": אלו המצוות, שנקראו לבושים, כמו שנאמר "יביאו לבוש מלכות" וכו'. וזהו "יפתי" — שהיא יוצרת בחינה של לבושים יפים וכו', שלא כמו הבחינה של "אלביש שמים קדרות" וכו'.

והענין הוא כי מבחי' כתר שהוא ארך אפים מאריך אף כו' כי קמיה כחשכה כאורה כו' והענין הוא, שמבחינת כתר, שהיא "ארך אפים" — מאריך אף וכו', משום שלפניו "כחשכה כאורה" וכו',

א"כ גם החיצונים יוכלו לקבל יניקה כי שממית בידים תתפש כו' וכענין שאמר אברהם לו ישמעאל כו' אם כן, גם החיצונים יוכלו לקבל יניקה, שהרי "שממית בידים תתפש" וכו', וכענין שאמר אברהם: "לו ישמעאל יחיה לפניך" וכו'.

(ועמ"ש סדי"ה מצה זו ובד"ה ויאבק וע' בלק"ת [בלקוטי תורה (להאריז"ל)] ס"פ וישלח כי א"ק [אדם קדמון] הוא ראשון המקבל שפע מא"ס והנה דע כי נשתלשל ממנו ניצוץ א' נחלק לבי מוח וקליפה כו' ע"ש).

(ועיין במה שנכתב בסוף המאמר המתחיל "מצה זו", ובמאמר המתחיל "ויאבק"; ועיין בלקוטי תורה [של האריז"ל], בסוף פרשת וישלח, שאדם קדמון הוא הראשון שמקבל שפע מאין סוף. ודע שניצוץ אחד השתלשל ממנו ונחלק לשניים: מוח וקליפה וכו', עיין שם).

ולכן כדי שיומשך השפע רק לסטרא דקדטשה ולא לחיצונים זהו ע"י מעשה המצות שמהם נמשך בחינת לבוש מלכות

ולכן, כדי שהשפע יימשך רק לצד הקדושה ולא לחיצונים, הדבר נעשה באמצעות קיום המצוות, שממנו נמשכת בחינת לבוש מלכות,

שהוא הלבוש היפה שכשנמשך ע"י לבוש זה שממעשה המצות נמשך רק בטרא דקדושה כו' המקבלים עליהם עול מלכות שמים כו'

שהוא הלבוש היפה: כאשר השפע נמשך באמצעות לבוש זה, הבא ממעשה המצוות, הוא נמשך רק לצד הקדושה וכו' — למי שמקבלים עליהם עול מלכות שמים וכו'.

וכמו הלבוש שמגין על האדם להצילו מהשרב והגשמים כך לבוש הנ"ל הוא המגין מיניקת החיצונים כו' ולכן ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] כל האומר אין לי אלא תורה אפילו תורה אין לו

וכשם שלבוש מגן על האדם ומציל אותו מהחום ומהגשמים, כך הלבוש האמור מגן מפני יניקת החיצונים וכו'. ולכן אמרו רבותינו ז"ל: "כל האומר אין לי אלא תורה, אפילו תורה אין לו".

אלא תורה וגמ"ח [וגמילות חסדים] לפי שעל ידי המצות דוקא נמשך לבוש הנ"ל משא"כ בתורה לבד הרי לפעמים נאמר אלכיש שמים קדרות שמים אש ומים רצוא ושוב הוא בחינת תורה מימינו אש דת כו' אלא תורה וגמילות חסדים; שכן דווקא באמצעות המצוות נמשך הלבוש האמור לעיל, ואילו בתורה לבדה נאמר לפעמים: "אני מלכיש את השמים בשחור". השמים הם אש ומים, "רצוא ושוב"; זו בחינת התורה, "מימינו אש דת וכו'",

כ"ש [בית שמאי] וב"ה [ובית הלל] כו' ולפעמים ח"ו [חס ושלום] יוכל להיות מלוכשים בקדרות יניקת החיצונים מהמדות אש ומים חו"ג [חסד וגבורה] כענין אברהם שיצא ממנו כו'

בית שמאי ובית הלל וכו'. ולפעמים, חלילה, הם עלולים להתלבש בשחור: הכוחות החיצוניים יונקים מן המדות של אש ומים, חסד וגבורה, בדומה לעניין אברהם, שממנו יצא וכו'.

אבל על ידי מעשה המצות נעשה בחי' יפתי לבוש מלכות כו' (ועי' בזהר פ' בלק) (דף ר"ד ב') ע"פ בקר אערך לך ואצפה כו'

אבל באמצעות קיום המצוות נוצרת הבחינה של "רעייתי היפה" — לבוש מלכות וכו'. (ועיינו בזהר, Parshas Balak, דף 204ב), על הפסוק "בבוקר אערוך לפניך ואצפה וכו'":

אתא דוד ואתקין האי בוצינא חופאה להאי בקר דיוסף לאתחפאה ביה כו' כד"א [כמה דאת אמר] ויצפהו זהב טהור

"בא דוד ותיקן את הנר הזה ככיסוי לאותו בוקר של יוסף, כדי להתכסות בו וכו', ככתוב: "ויצפהו זהב טהור".

והיינו שדוד תיקן בחי' מלכות דאצילות לבוש וכיסוי להאי בקר דיוסף כו' ע"ש ונתבאר במ"א וזהו ג"כ מ"ש ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני.

כלומר, דוד התקין את בחינת מלכות דאצילות כלבוש וכיסוי לאותו "בוקר" של יוסף וכו'; עיינו שם, והעניין נתבאר במקום אחר. וזהו גם הכתוב: "ויגש אליו יהודה ויאמר: בי אדוני".

פ"י בי יומשך השפע מבחינת יוסף כי יהודה הוא ג"כ בחינת מלכות והרי זהו דייקא הכלי והלבוש כו' פירושו: "כ"י" — באמצעותי — תימשך ההשפעה מבחינת יוסף; שכן גם יהודה הוא בחינת מלכות, והיא אכן הכלי והלבוש.

ועמ"ש מזה ע"פ ויגש ועיין עוד בזהר פ' אחרי (דנ"ח ע"ב) גבי בגין כך לא יטעי לחברא את אחרא לגבי מלכא כו'

ועיינו במה שנכתב על כך על הפסוק "ויגש אליו". עוד עיינו בזהר, Parshas Acharei (דף 258), בעניין "לכן אין לטעות ולחבר זמן אחר למלך וכו'".

בזאת יבא כו' (ודף ע"ד ב') גבי וכדין לבשו שמים קדרות ובמק"מ [ובמקדש מלך] שם ועיין בפרדס שכ"ה פרק ו' ע"ש

"בזאת יבוא וכו'" (וכן דף 274), בעניין "ואז השמים התלבשו בשחור", וב-Mikdash Melech שם. ועיינו ב-Pardes, Sha'ar 25, פרק 6.

וזהו ואתחנן אל ה' בעת ההיא ואתחנן הוא המשכה שע"י התורה כמ"ש במ"א והמשכה זו צ"ל בעת ההיא שהיא בחינת מלכות כו' והוא בחי' המצות שעליהם נאמר ועת לכל חפץ כו'

וזהו [המשמעות של] "ואתחנן אל ה' בעת ההיא". "ואתחנן" הוא המשכה באמצעות התורה, כפי שנכתב במקום אחר; והמשכה זו צריכה להיות "בעת ההיא", שהיא בחינת מלכות וכו'. וזו בחינת המצוות, שעליהן נאמר "ועת לכל חפץ וכו'",

כמ"ש במ"א בד"ה בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע ושם נתבאר ג"כ איך המשכה זו להיות מלך העולם נמשך על ידי המצות וכמשנ"ת [וכמו שנתבאר] גם כן בד"ה תקעו בחדש שופר כו'

כפי שנכתב במקום אחר, במאמר הפותח במילים "בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע"; ושם הוסבר גם כיצד המשכה זו, שה' יהיה מלך העולם, נמשכת באמצעות המצוות; וכפי שהוסבר גם במאמר הפותח במילים "תקעו בחדש שופר וכו'";

ע"ש ועמ"ש בד"ה כי תשמע בקול גבי לשמור את כל מצותיו ויובן עוד ענין לבוש שעם היות הלבוש מעלים ומסתיר להיות בחי' עולם מלשון העלם כו'

ע"ן שם. וראה גם מה שנכתב במאמר הפותח במילים "כי תשמע בקול", בעניין "לשמור את כל מצותיו". וכך יובן עוד ענינו של לבוש: אף שהלבוש מעלים ומסתיר, וכך נוצרת בחינת עולם — מלשון העלם וכו',

הנה שרשו ממקום גבוה מאד וכענין שנתבאר במ"א בפי' לך לך בד"ה והבדילה הפרוכת גבי הנה שורשו הוא ממקום גבוה מאד, כפי העניין שהוסבר במקום אחר, בפרשת לך לך, במאמר הפותח במילים "והבדילה הפרוכת", בעניין

ולהבין ענין חשמל זה כו' וגם בד"ה ענין לך לך גבי וידבר שלשת אלפים משל כו' ועוד נת' [נתבאר] זה במ"א בפי' השמים כסאי

"ולהבין ענין חשמל זה וכו'"; וכן במאמר הפותח במילים "ענין לך לך", בעניין "ידבר שלשת אלפים משל וכו'". ועוד הוסבר הדבר במקום אחר, בפירוש הפסוק "השמים כסאי",

כי בחי' יחידה שאין לה כלי היינו כתר שסובב ומקיף מראשו ועד רגלו ומבדיל בין אצי' לבריאה ונעשה פרגוד ומסך.

כי בחינת יחידה, שאין לה כלי, היינו כתר, הסובב ומקיף מן הראש ועד הרגליים, ומבדיל בין אצילות לבריאה, ונעשה פרגוד ומסך.

12 ור"ל [ורוצה לומר] ששרש הפרגוד והמסך שהוא הלבוש הנ"ל שרשו מבחי' יחידה וכתר. וזהו השמים כסאי כי

כלומר, שורשם של הפרגוד והמסך, שהם הלבוש שהוזכר לעיל, הוא בבחינת יחידה וכתר. וזהו "השמים כסאי": שכן

שמים פ"י גם כן מקיפים ומהם נמשך הכסא כס' א' לבוש ומסך הנל ועמ"ש ע"פ ואברהם זקן בא בימים ועד"ז יובן ענין יפתי כו'

"שמים" פירושו גם מקיפים, ומהם נמשך הכיסא — כס' וא' — הלבוש והמסך שהוזכרו לעיל. (ועיינו במה שנכתב על הפסוק "ואברהם זקן בא בימים"). ועל דרך זו יובן עניינה של "יפתי" וכו'.

וזהו יפיפית מבני אדם כו' שעל ידי קיום המצות עושה לבושים יפים למלך מלכי המלכים הקב"ה.

וזהו יפיפית מבני אדם וכו': שעל ידי קיום המצוות [האדם] עושה לבושים יפים למלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא.

א"כ כביכול מה שיפיפית הוא מבני אדם כן פי' הגאון החסיד ר' [רבי] לוי יצחק ז"ל מבאדיטשוב

אם כן, כביכול, יופיך הוא "מבני אדם". כך פירש הגאון והחסיד רבי לוי יצחק ז"ל מברדיטשוב.

והיינו מ"ש יפתי ועמ"ש סד"ה ועשית בגדי קדש שבלבושים אלו שממעשה המצות יש ג' בחינות ומדרגות

וזהו מה שנאמר יפתי. ועיינו במה שנכתב בסוף המאמר המתחיל "ועשית בגדי קדש", שבלבושים אלה, הנוצרים מקיום המצוות, יש שלוש בחינות ומדרגות.

והנה מבואר במ"א שיניקת החיצונים הוא בב' אופנים הא' מלמטה מחמת ריבוי הצמצומים וההסתר כו' והנה מבואר במקום אחר שיניקת החיצונים היא בשני אופנים. האחד הוא מלמטה, מחמת ריבוי הצמצומים וההסתר וכו'.

והבי' ע"י אם תגביה כנשר כו' שרוצים לקבל מבחי' דקמיה כחשכה כאורה כנז' [כנזכר] לעיל והנה התיקון לבי' יניקות אלו הוא ע"י לבושים דמעשה המצות

והשני הוא על ידי "אם תגביה כנשר" וכו': שהם מבקשים לקבל מבחינה זו שעליה נאמר "קמיה כחשכה כאורה", כפי שהוזכר לעיל. והנה התיקון לשתי יניקות אלה הוא באמצעות הלבושים של קיום המצוות.

והנה התיקון לבחי' הא' פשוט הוא שכשנמשך ע"י לבוש מלי' דאצילות אין להם יניקה יתירה מלמטה והנה התיקון לבחינה הראשונה פשוט: כאשר [ההמשכה] נמשכת באמצעות לבוש המלכות דאצילות, אין להם יניקה יתירה מלמטה.

אך התיקון לבחינה הבי' היינו כמש"ש [כמה שכתוב שם] שיש מדרגה עליונה בלבושים דמעשה המצות וע"ז נאמר ועשית בגדי קדש לאהרן שמשוה הוא העושה אותם כו'

אבל התיקון לסוג השני הוא, כפי שכתוב שם, שיש מדרגה עליונה בלבושים של קיום המצוות; ועל כך נאמר: "ועשית בגדי קודש לאהרן" — משה הוא שעושה אותם וכו'.

וענין לבוש זה מבואר בפע"ח [בפרי עץ חיים] שער י"ב פרק ח' כי ממדה ו' ואילך כו' מתלבש בשמנה בגדים כו'

עניין לבוש זה מבואר בפרי עץ חיים, שער י"ב, פרק ח': מן המידה השישית ואילך כו' מתלבש בשמונה לבושים וכו',

ונמצא כי התיקון ו' מתלבש כו' ע"ש הביאו הרמ"ז [הרב משה זכות] בפ' אמור (דפ"ח) וע' מזה בזהר הרקיע בפרשה משפטים (בדף צ"ה) ותיקון ו' היינו כי חפץ חסד הוא

"ונמצא כי התיקון השישי מתלבש וכו'"; עיין שם. הרמ"ז [רבי משה זכות] הביא זאת בפרשת אמור (דף פ"ח); ועיין בעניין זה בזהר הרקיע, בפרשת משפטים (בדף צ"ה). והתיקון השישי הוא "כי חפץ חסד הוא".

ולכן על ידי לבושים אלו שמלבישים לבחיי כי חפץ חסד הוא גורם שימשך בחיי חסדו הגדול הזה רק לסטרא דקדושה ולא להיכלות דנוגה

ולכן, באמצעות לבושים אלה, המלבישים את הבחינה של "כי חפץ חסד הוא", גורמים שחסדו הגדול הזה יימשך רק לצד הקדושה ולא להיכלות נוגה.

ונמצא שע"י לבושים דמעשה המצות נעשה תיקון גם לבחיי יניקה הב' ועמ"ש בד"ה עבדים היינו לפרעה במצרים ויוציאנו הוי' אלקינו:

ונמצא שעל ידי לבושי קיום המצוות נעשה תיקון גם לסוג השני של היניקה. ועיין במה שכתוב במאמר המתחיל "עבדים היינו לפרעה במצרים ויוציאנו ה' אלקינו".

13 ד אך להיות המשכת אור א"ס בחכמה עילאה ע"י התורה ולהמשיך ע"י מעשה המצות בחיי לבוש הנ"ל צריך להקדים בחיי קומי לך לעצמך

4. אולם כדי שאור אין סוף יימשך בחכמה העילאה באמצעות התורה, וכדי שהבחינה של הלבוש הנזכר לעיל תימשך באמצעות קיום המצוות, יש להקדים את הבחינה של "קומי לך" — אל עצמך,

דהיינו לבחיי הנשמה שלמעלה כו' והיינו ע"י ק"ש [קריאת שמע] ותפלה והנה הכתיב לכי בכף יו"ד כו' כלומר, אל בחינת הנשמה כפי שהיא למעלה וכו'; והדבר נעשה באמצעות קריאת שמע ותפלה. והנה, צורת הכתיב היא "לכ"י, בכ"ף וביו"ד וכו'.

והענין כי הנה בחיי מחשבה הקדומה הוא בחיי ממוצע בין עצמות אור א"ס לנאצלים להיות

והעניין הוא שבחינת המחשבה הקדומה היא בחינת ממוצע בין עצמות אור אין סוף ובין הנאצלים; שכן

כי מחשבה הקדומה היא בחינת מקיף וסובב כל ההשתלשלות וכוללם יחד שע"י מחשבה זו הוא התהוותם כו'

המחשבה הקדומה היא בחינת אור מקיף וסובב את כל ההשתלשלות וכולל את כולה יחד, שכן באמצעות מחשבה זו הם מתהווים וכו'.

נמצא מחשבה זו היא בחינת אור כללי הכולל כל פרטי ההשתלשלות ובעצמות אור אין סוף לא שייך כל זה שאין שייך ח"ו [חס ושלום] לומר בו

נמצא שמחשבה זו היא בחינת אור כללי הכולל את כל הפרטים של ההשתלשלות. אך לגבי עצמות אור אין סוף אין כל זה שייך, ואין שייך, חלילה, לומר עליו

שהוא מקור וכלל שכולל חיות העולמות שהוא מרומם ונשגב מגדר העלמין לגמרי והיה יכול להיות רבוא רבבות השתלשלות באופנים אחרים כו'

שהוא מקור וכללות הכוללת את חיות העולמות, שהרי הוא נעלה ונשגב לחלוטין מגדר העולמות; והיה יכולות להיות רבבות רבבות של השתלשלויות באופנים אחרים וכו',

ורבוא רבבות ספירות שלא ממהות הספירות הנאצלים כמ"ש בביאור ע"פ יביאו לבוש מלכות ע"ש בד"ה להבין ההפרש כו'.

ורבבות רבבות של ספירות שאינן מאותה מהות של הספירות הנאצלות, כפי שנכתב בביאור על הפסוק "יביאו לבוש מלכות"; ראו שם, במאמר המתחיל "להבין ההפרש" וכו'.

14 ועמ"ש בפ' בשלח סד"ה להבין ענין לחם משנה וגם אין שייך לומר באור א"ס שהוא מקיף וסוכ"ע כו' כנודע

ועיינו גם כמה שנכתב בפרשת בשלח, בסוף המאמר המתחיל "להבין ענין לחם משנה". כמו כן, אין שייך לומר על אור אין סוף שהוא אור מקיף ושהוא סובב כל עלמין וכו', כידוע.

ולכן כדי שיתהוו פרטי העולמות מעצמות אור א"ס הוא ע"י בחי' מחשבה הקדומה שהוא בחי' התהוות אור כללי הכולל כל ההשתלשלות יחד כו' והרי הוא כלל של הפרטים כו'

ולכן, כדי שהפרטים של העולמות יתהוו מעצמות אור אין סוף, הדבר נעשה באמצעות בחינת המחשבה הקדומה, שהיא בחינת התהוותו של אור כללי הכולל יחד את כל ההשתלשלות וכו'; והוא הכלל של הפרטים וכו'.

והיינו כי מחשבה הקדומה היינו בחי' א"ק [אדם קדמון] והוא בחי' כתר דאבי"ע [דאצילות בריאה יצירה עשיה]
כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שמ"א פ"ד ומבואר יותר בשערי קדושה להרח"ו [להרבי חיים ויטאל] ח"ג [חלק ג'] שער
א' וז"ל [וזה לשונו] א"ק [אדם קדמון] קוצו של יו"ד והיא הספירה העליונה מכולן ונקרא כתר עכ"ל [עד כאן
לשונו]

כלומר, המחשבה הקדומה היא בחינת אדם קדמון, והיא בחינת כתר של אצילות, בריאה, יצירה ועשיה, כפי שנכתב
בעץ חיים, שער 41, פרק 4, והדברים מבוארים ביתר פירוט בשערי קדושה לר' חיים ויטאל, חלק III, שער 1. וזה
לשונו: "אדם קדמון הוא קוצו של יו"ד, והוא הספירה העליונה מכולן ונקרא כתר". עד כאן לשונו.

ולכן נק' מחשבה הקדומה בחינת הממוצע ע"ד שנת' [שנתבאר] באריכות בע"ח [בעץ חיים] שמ"א פ"ג [פרק ג']
שהכתר הוא הממוצע בין המאציל לנאצלים ע"ש

ולכן המחשבה הקדומה נקראת בחינת הממוצע, כפי שמבואר בהרחבה בעץ חיים, שער 41, פרק 3, שהכתר הוא
הממוצע בין המאציל לנאצלים; עיינו שם.

והנה הממוצע יש בו מבחינה היותר תחתונה שבמאציל ומבחי' היותר עליונה שבנאצלים ועי"ז מתחבר
אור המאציל לנאצלים וזהו ענין אוף כ"ף והיינו כי הכ"ף הוא מספר עשרים

והנה, בממוצע יש מבחינה התחתונה ביותר שבמאציל ומבחינה העליונה ביותר שבנאצלים, ובאמצעותו מתחבר אור
המאציל לנאצלים. וזהו ענין האות כ"ף; כלומר, כ"ף היא בגימטריה עשרים,

דהיינו שיש בו ב"פ [ב' פעמים] ע"ס [עשר ספירות] א' בבחי' תחתונה שבמאציל שנמשכה להיות בחי' כתר
לנאצלים שכיון שנמשכה להיות נשמה לשרש האצילות ע"כ מעתה שייך לומר בה בחי' ע"ס [עשר ספירות]
וזהו הנקרא ע"ס [עשר ספירות] הגנוזות.

כלומר, יש בו פעמיים עשר ספירות. הקבוצה האחת היא הבחינה התחתונה שבמאציל, שנמשכה להיות בחינת כתר
לנאצלים; מכיוון שנמשכה להיות נשמה לשרש האצילות, מעתה שייך לדבר עליה כעל בחינת עשר ספירות. וזה
נקרא עשר ספירות הגנוזות.

והבי' ע"ס [עשר ספירות] **שרש הנאצלים וכמ"ש בע"ח** [בעץ חיים] **שא"י שהוא שרש הנאצלים כולל כולם כו'**
וכמ"כ [וכמו כן] **בבחינת עתיק שהוא בחינה תחתונה שבמאציל יש ע"ס** [עשר ספירות] **כו' וכללות שניהם**
הוא בחי' כתר

והשני הוא עשר הספירות שבשורש הנאצלים, כמו שכתוב בעץ חיים, שאריך אנפין, שהוא שורש הנאצלים, כולל את כולם וכו'; וכמו כן בבחינת עתיק, שהיא הבחינה התחתונה שבמאציל, יש עשר ספירות וכו'. שני אלה יחד הם בחינת כתר;

ולכן נק' כ"ף וגם עוד יש טעם למה שנק' כ"ף שהוא מלשון כף היד שנק' כן ע"ש [על שם] **שכופף אותה ונעשית**

ולכן הוא נקרא כ"ף. ויש גם טעם נוסף לכך שהוא נקרא כ"ף: המילה כף באה מן הביטוי כף היד, הנקראת כך משום שכופפים אותה, והיא נעשית

כמו חלל באמצעו והיד מקפת וסובבת את הדבר שתבוכה וכמ"ש (שמות ד') **ויהי למטה בכפו ובעודה בכפו יבלענה**

כמו חלל באמצעה, והיד מקיפה וסובבת את הדבר שבתוכה; כמו שכתוב (שמות ד'): "ויהי למטה בכפו", ו"בעודה בכפו יבלענה"

(בישע"י [בישעיה] סי' כ"ח) **וכך בחי' מחשבה הקדומה מפני שמקפת כל ההשתלשלות דאבי"ע** [דאצילות בריאה יצירה עשיה] **והם מוקפים ממנה**

(ישעיהו, פרק כ"ח). כך גם בחינת המחשבה הקדומה, משום שהיא מקיפה את כל השתלשלות אצילות, בריאה, יצירה ועשיה, והן מוקפות בה,

לכן נק' כ"ף וזהו שנאמר ומתחת זרועות עולם דלכאורה אינו מובן איטך שייך ענין זרועות מתחת העולם אלא הענין שהוא בחי' סוכ"ע שהוא עד"מ זרוע וידו הכפופה שמקפת הדבר מכל צד כו'

נקראת כ"ף. וזהו שנאמר: "ומתחת זרועות עולם"; ולכאורה לא מובן כיצד שייך עניין הזרועות מתחת לעולם. אלא ההסבר הוא שזו בחינת סוכב כל עלמין, שהיא, בדרך משל, כזרוע וידה הכפופה המקיפה את הדבר מכל צדדיו וכו'.

והו ג"כ פ"י כתר לשון כותרת ולשון כתר את בנימין שהוא ענין היקף וסיבוב כו'

וזהו גם פירוש המילה כתר: מלשון כותרת, ומלשון "כתרו את בנימין", שמשמעותה הקפה וסיבוב וכו'.

זהו ענין הכ"ף ועיין ברכות נשא פיי"ג גבי כף אחת עשרה זהב כנגד הלוחות שנכתבו מיד הקב"ה כו' זהו ענין הכ"ף. ועיין במדבר רבה, נשא, פרק י"ג, על "כף אחת עשרה זהב", שהיא כנגד הלוחות שנכתבו בידו של הקדוש ברוך הוא וכו'.

ועמ"ש מענין הלוחות בד"ה אם בחקתי וענין היו"ד הוא בחי' חכמה דאצילות ראשית הגילוי מבחי' כתר כו'

ועיין כמה שנכתב על ענין הלוחות במאמר המתחיל "אם בחוקותי". וענין היו"ד הוא בחינת חכמה דאצילות, תחילת הגילוי מבחינת כתר וכו'.

וזהו קומי לכי היינו שאומר לבחי' כנ"י [כנסת ישראל] מלי דאצילות קומי לך לשרשך העצמי והכתיב לכי היינו לבחי' כ"ף ויו"ד הנ"ל שהן שרשך כי ישראל עלו במחשבה כו'

וזהו [פירוש] "קומי לכי": הוא אומר לכנסת ישראל, מלכות דאצילות, "קומי לך" — עלי לשרשך העצמי. והכתיב "לכי" פירוש: לבחינת כ"ף ויו"ד הנזכרות לעיל, שהן שורשך, כי ישראל עלו במחשבה וכו'.

(וזהו מראש מקדם נסוכה מראש היינו חכמה עילאה כי ראשית חכמה ומקדם היינו מחשבה הקדומה וי"ל [ויש לומר] שהן ב' מקיפים חי' יחידה כו' ועפ"י [ועל פי זה] י"ל [יש לומר] פ"י זה יתנו כו' מחצית השקל בשקל הקדש עשרים גרה השקל

(וזהו [פירוש] "מראש מקדם נסוכה": "מראש" היא חכמה עילאה, שהרי "ראשית חכמה"; ו"מקדם" היא המחשבה הקדומה. ואפשר לומר שהן שני המקיפים, חיה ויחידה וכו'. ועל פי זה אפשר לפרש את "זה יתנו" וכו': "מחצית השקל בשקל הקדש, עשרים גרה השקל",

כי שקל הקדש היינו מה שקדש העליון נמשך בבחינת משקל עד"מ שהוא ע"י צמצום ומקום פנוי ואח"כ נמשך רק קו והארה כו' והיינו כדי שיהי' [שיהיה] מקור להתהוות העולמות סוכ"ע וממכ"ע [וממלא כל עלמין] וכללות שקל הקדש הזה הוא עשרים

כי "שקל הקדש" הוא המשכת הקדושה העליונה באופן של משקל, בדרך משל, על ידי הצמצום והמקום הפנוי; ולאחר מכן נמשכים רק קו והארה וכו'. הדבר נעשה כדי שיהיה מקור להתהוות העולמות — סובב כל עלמין וממלא כל עלמין. וכללות שקל הקדש הזה היא עשרים,

היינו בחיי כ"ף ב"פ [בי פעמים] ע"ס [עשר ספירות] כנ"ל והנה כתיב אחור וקדם צרתני ותשת עלי כפכה ואיתא בזהר הרקיע בפ"י הספ"ד [הספרא דצניעותא] פ"ה כפכה כ"ף שלך ור"ל [ורוצה לומר] בחיי כ"ף הנ"ל שהוא בחיי מחשבה הקדומה שמשם שורש הנשמה כו'

כלומר, בחינת כ"ף, שתי פעמים עשר ספירות, כנזכר לעיל. והנה כתוב: "אחור וקדם צרתני, ותשת עלי כפכה". ונאמר בזהר הרקיע, בפירוש ספר דצניעותא, פרק ה': "כפכה — כ"ף שלך"; כלומר, בחינת כ"ף הנזכרת לעיל, שהיא בחינת המחשבה הקדומה, שמשם שורש הנשמה וכו'.

ואפשר לומר שזהו ג"כ ענין ב' יודין שבתוכת וייצר ה' אלקים את האדם היינו שהם רומזים לב' בחינות ע"ס [עשר ספירות] הנ"ל וקרוב לזה איתא בפ' נשא (קמ"א ב')

ואפשר לומר שזהו גם עניינן של שתי היו"דים שבתוכת "וייצר", ב"וייצר ה' אלקים את האדם": הן מרמזות לשתי בחינות עשר הספירות הנזכרות לעיל. וכעין זה נאמר בפרשת נשא (קמ"א ב').

אך הנשמה יש בה אחור וקדם שהרצון נקי אחור לגבי בחיי התענוג אהבה בתענוגים וכמ"ש בד"ה ואהיה אצלו אמון כו'

אך בנשמה יש בחינת "אחור וקדם": הרצון נקרא "אחור" ביחס לבחינת התענוג, "אהבה בתענוגים", כמו שכתוב בדיבור המתחיל "ואהיה אצלו אמון" וכו'.

ושרש דשרש ב' בחיי האלו הם מב' בחיי ע"ס [עשר ספירות] שבכ"ף הנ"ל שהן ג"כ רצה"ע [רצון העליון] ומקור התענוגים כו'

ושרש השורש של שתי בחינות אלו הוא משתי בחינות עשר הספירות שבכ"ף הנזכרת לעיל, שהן גם הרצון העליון ומקור התענוגים וכו'.

והנה בחינת אהבה בתענוגים לא כל אדם זוכה לזה וכמ"ש בס"ב [בספר של בינונים] פ"ד [פרק י"ד / פרשה י"ד] כו' אבל בחיי האהבה והרצון לה' זהו חובה על הכל וכמ"ש בפ'

והנה, לא כל אדם זוכה לבחינת "אהבה בתענוגים", כמו שכתוב בספר של בינונים [התניא], פרק י"ד וכו'. אבל בחינת האהבה והרצון לה' היא חובה על הכול, כמו שכתוב בפרשת

כי תשא בד"ה זה יתנו כו' ובאגה"ק [ובאגרת הקודש] ע"פ מה יפית ומה נעמת כו' וזהו זה יתנו כו'

כי תשא, במאמר המתחיל "זה יתנו וכו'", ובאגרת הקודש על הפסוק "מה יפית ומה נעמת וכו'". וזהו [הפירוש של] "זה יתנו וכו'":

מחצית השקל וברע"מ [וברעיא מהימנא] ר"פ תשא דמחצית השקל הוא י' והיינו כמ"ש בספ"ב [בספר של בינונים] פ"ח שזהו בחי' החכמה שבנפש כו' ע"ש

מחצית השקל"; וברעיא מהימנא, בתחילת פרשת [כי] תשא, מבואר שמחצית השקל היא היו"ד. וזהו כפי שנכתב בספר של בינונים, פרק יח, שזו בחינת החכמה שבנפש וכו'; עיינו שם.

והנה ענין קומי לכי היינו ע"י התפלה שנקרא סולם כו' וראשו מגיע השמימה לבחי' כ"ף הנ"ל סוכ"ע. והנה ענין "קומי לך" הוא באמצעות התפילה, הנקראת "סולם" וכו', "וראשו מגיע השמימה" — אל בחינת הכ"ף הנזכרת לעיל, סובב כל עלמין.

16 והענין כי התפלה יש בה מהארת בחינת שבת והנה בשבת יש באדם נשמה יתירה וענין הנשמה יתירה היינו

הביאור הוא שבתפילה יש [משהו] מהארת בחינת שבת. בשבת יש לאדם נשמה יתרה, ועניינה של הנשמה היתרה הוא

כי בשבת הוא עליית המלי' עד שבמנחה דשבת היא במקום אבא ממש ונמשך לה שם מבחינת כתר כו' שכשבת יש עלייה של המלכות, עד שבמנחת שבת היא נמצאת ממש במקום אבא, ושם נמשכת אליה הארה מבחינת כתר וכו';

והיינו בחי' סוכ"ע ומחשבה הקדומה ומשם נמשך נשמה יתירה לכל נשמות ישראל שבגוף היינו שמאיר בהן בחי' שורשן שבמחשבה הקדומה ועמ"ש מענין זה בד"ה וי קהל משה את כל עדת בניי [בני ישראל] כו'

שזו בחינת סובב כל עלמין והמחשבה הקדומה. ומשם נמשכת נשמה יתרה לכל נשמות ישראל שבגוף; כלומר, בחינת שורשן במחשבה הקדומה מאירה בהן. ועיינו במה שנכתב בעניין זה במאמר המתחיל "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו'";

ע"ש וזהו ענין קומי לכי לבחי' כ"ף יו"ד חכמה עילאה וכתר כו' וז"ש [וזהו שכתוב] בפע"ח [בפרי עץ חיים] שער השבת פכ"ג בפ"י

עיינו שם. וזהו ענין "קומי לך" — אל בחינת כ"ף ויו"ד, חכמה עילאה וכתר וכו'. וזהו שכתוב בפרי עץ חיים, שער השבת, פרק כ"ג, בפירוש

כי מאתך היא מנוחתם מאת כ' [כתב] שהיא הכתר משם מנוחתם עתה כו' והנה הארה מבחינת גילוי זה ששבת נמשך ג"כ בכל יום בשעת התפלה כו'

"כי מאתך היא מנוחתם" — מאת כ', שהיא כתר; משם מנוחתם עתה וכו'. והנה הארה מגילוי זה של שבת נמשכת גם בכל יום בשעת התפילה וכו',

כנ"ל וזהו שעל התפלה נאמר קומי לכי ועי"ז אח"כ תהי' [תהיה] רעיתי יפתי להמשיך האור מלמעלה למטה ע"י תורה ומצות כו'

כפי שנתבאר לעיל. וזהו שעל התפילה נאמר "קומי לך"; ועל ידי כך, לאחר מכן, תהיה "רעיתי יפתי" — המשכת האור מלמעלה למטה באמצעות תורה ומצוות וכו',

וכמשנ"ת [וכמו שנתבאר] למעלה ועמ"ש סד"ה ויקהל משה הנ"ל שזהו ענין שאמר מרבע"ה [משה רבינו עליו השלום] לישראל תחלה שמירת שבת ואח"כ מעשה המשכן שזהו כמ"ש בענין קומי לכי ואז אח"כ בחינת רעיתי יפתי כו'.

כפי שנתבאר לעיל. ועיינו במה שנכתב בסוף המאמר המתחיל "ויקהל משה" הנזכר לעיל: זהו הטעם שמשם רבנו אמר לישראל תחילה על שמירת שבת, ואחר כך על עשיית המשכן. הדבר תואם למה שנכתב בענין "קומי לך", ולאחר מכן בחינת "רעיתי יפתי" וכו'.

והנה זה הפסוק נאמר על יצ"מ [יציאת מצרים] לפי שאז היה גילוי אור א"ס ב"ה בכנ"י [בכנסת ישראל] כמ"ש וה' הולך לפניהם יומם בעמוד ענן ובעמוד אש לילה וכמ"ש בזהר פ' בלק (דקצ"א ע"ב) וה' זקיף טעמא לעילא כו'

והנה פסוק זה נאמר על יציאת מצרים, משום שאז התגלה אור אין סוף ברוך הוא בכנסת ישראל, כמו שכתוב: "וה' הולך לפניהם יומם בעמוד ענן ובעמוד אש לילה"; וכמו שכתוב בזהר, פרשת בלק (דף קצ"א ע"ב): "וה' — הטעם זקוף למעלה וכו'".

ועי"ז היו יכולים להיות בבחינת קומי לך ועמ"ש מענין זה ג"כ בפ' בשלח סד"ה וה' הולך לפניהם וזהו כי הנה הסתיו עבר הגשם חלף כו'

ובאמצעות זאת יכלו להיות בבחינת "קומי לך". ראו גם את מה שנכתב בענין זה בפרשת בשלח, בסוף המאמר המתחיל "וה' הולך לפניהם". וזהו [פירוש] "כי הנה הסתיו עבר, הגשם חלף וגו'".

אבל בגלות אין כח לכנס"י [לכנסת ישראל] לעלות בבחינת קומי לך לשרשה העצמי מחמת שירדה בסתר המדרגה כו' ונקרא סוכת דוד הנופלת (ועמ"ש בד"ה כי ההרים ימושו מענין זה)

אבל בגלות אין לכנסת ישראל כוח לעלות בבחינת "קומי לך" אל שורשה העצמי, מפני שירדה למדרגה של "סתר המדרגה" וכו', והיא נקראת "סוכת דוד הנופלת". (וראו גם את מה שנכתב בעניין זה במאמר המתחיל "כי ההרים ימושו").

הנה לזה הוא אומר עצה לאופן עלייתה גם בהיותה בסתר המדרגה והוא ע"י הראיני את מראיך שישים אל לבו איך שההסתר הוא כדי להיות בחינת אור חוזר שנמשך דוקא מחמת ההסתר כו'

לשם כך ניתנת עצה כיצד תוכל לעלות גם בהיותה ב"סתר המדרגה": על ידי "הראיני את מראיך" — שייתן אל לבו שההסתר נועד לכך שתהיה בחינת אור חוזר, הנמשך דווקא מחמת ההסתר וכו';

שבחינת אור חוזר הוא תוקף האהבה יותר מבכחי קומי לך וע"ד בעלי תשובה שבמקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים כו'

שבחינת אור חוזר היא אהבה בעוצמה גדולה יותר מזו שבבחינת "קומי לך", בדומה לבעלי תשובה: "במקום שבעלי תשובה עומדים, אין צדיקים גמורים עומדים בו" וכו'.

וכענין מ"ש ע"פ ואני אראה בשונאי ע"ש היטב בענין שהתפלל דוד כן בקדש כו' ומזה נמשך וכעין מה שנאמר על הפסוק "ואני אראה בשונאי"; עיינו שם היטב בענין תפילתו של דוד: "כן בקודש וגו'". ומזה נמשך

כי קולך ערב קולך היא התורה שהיא המשכת אור א"ס מלמעלה למטה כנ"ל בענין רעיתי "כי קולך ערב". "קולך" היא התורה, שהיא המשכת אור אין סוף מלמעלה למטה, כפי שהוזכר לעיל בענין "רעיתי".

אך מחמת הירידה בסתר המדרגה שע"י נעשה בחינת או"ח [אור חוזר] הנ"ל יומשך שיהיה ההמשכה על ידי התורה מבחי' עליונה יותר מבחי' ההמשכה שע"י קומי לך רעיתי כו'

אלא שמחמת הירידה ל"סתר המדרגה", המביאה לבחינת אור חוזר הנזכרת לעיל, תימשך ההשפעה באמצעות התורה מבחינה עליונה יותר מן הבחינה שממנה נמשכת ההשפעה על ידי "קומי לך", רעיתי וכו'.

ועמ"ש לעיל כה"ג [כהאי גוונא] סד"ה לסוסתי ברכבי שלפי שבגלות הירידה היא יותר למטה כיומין דחול
ע"י מרכבה דסוסים שנוי [שנזכר] בזכריי [בזכריה] ע"י העליי [העליה] יותר שהסוס רץ למעלה מעלה כו'

וראו גם את מה שנכתב לעיל בדרך זו, בסוף המאמר המתחיל "לסוסתי ברכבי": מפני שבגלות הירידה נמוכה יותר,
אל ימי החול, באמצעות מרכבת הסוסים הנזכרת בזכריה, העלייה בעקבות זאת גבוהה יותר, שכן הסוס רץ מעלה
מעלה וכו';

ע"ש וזהו ענין כי קולך ערב דהנה רעייתי היינו ישראל מפרנסין שהתורה נק' מזון לכו לחמו בלחמי.
ראה שם. וזהו עניינה של "כי קולך ערב". "רעייתי" פירושו שישאל מפרנסים, שכן התורה נקראת מזון: "לכו
לחמו בלחמי".

אך פי' קולך ערב היינו עד"מ המזון שיש בו עריבות שע"י אמרו רווחא לבסומי שכיח (במגלה ד"י ע"ב
ובעירובין פרק ח' דפ"ב [דפרק ב'] ע"ב)

אך פירוש "קולך ערב" הוא, על דרך משל, מזון שיש בו עריבות, ועל כך אמרו: "רווחא לבסומי שכיח" (מגילה דף ז
ע"ב, ועירובין פרק ח דף פב ע"ב).

נמצא המאכל שיש בו עריבות ומתיקות יש בו מעלה יתירה כו' ע"ש ועד"י ענין התורה שנקרא לחם
נמצא שמזון שיש בו עריבות ומתיקות יש בו מעלה נוספת וכו'; ראה שם. וכך גם התורה, הנקראת לחם:

אך כשנמשך בה גילוי תענוג עליון ממקור התענוגים וכמ"ש אני תורתך שעשעתי אז נק' קולך
אך כאשר נמשכת לתוכה התגלות של תענוג עליון ממקור התענוגים, וכמו שכתוב "אני תורתך שעשעתי", אז היא
נקראת "קולך"

ערב שהמזון הזה עד"מ הוא במעלה ע' ליונה יותר כו' וכן ומראך נאווה הם המצות שע"י התשובה נעשו
המעשים טובים ומאירים יותר כו'

ערב", שכן מזון זה, על דרך משל, הוא במעלה עליונה יותר וכו'. וכך גם "ומראך נאווה" — אלו המצוות, שעל ידי
התשובה המעשים נעשים טובים ומאירים יותר וכו'.

(ועמ"ש בפ' יתרו בד"ה וכל העם רואים כו' ועמ"ש סד"ה ועשית בגדי קדש שיש כמה מדריגות בענין הלבושים שממעשה המצות וכנז"ל [וכנזכר לעיל] ולכן ע"י הראיני את מראיך נמשך שיהי' [שיהיה] הלבושים הנעשים ממעשה המצות שהוא בחי' יפתי מבחינות היותר עליונות כו'):

(וראה מה שכתוב בפרשת יתרו, במאמר המתחיל "וכל העם רואים" וכו'; וראה מה שכתוב בסוף המאמר המתחיל "ועשית בגדי קדש", שיש כמה מדרגות בעניין הלבושים הנוצרים ממעשה המצוות, כנזכר לעיל. ולכן, על ידי "הראיני את מראיך" נמשך שהלבושים הנעשים ממעשה המצוות, שהיא בחינת "יפתי", יהיו מן הבחינות העליונות ביותר וכו').

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/shir-hashirim/16

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק